

ZÁSAH DO PRÁVA VLASTNÍ MAJETOK A JEHO LEGITIMITA

Rozhodnutie všeobecného súdu o uložení trestu zhabania veci podľa § 83 ods. 1 písm. e) Trestného zákona odsúdenému je ústavne aprobovatel'né na základe čl. 20 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky.

(Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 729/2014 z 28. októbra 2014)

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. októbra 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Sergeja Kohuta predbežne prerokoval sťažnosť J. R., zastúpeného advokátom JUDr. Ladislavom Chmelárom, Advokátska kancelária, Levická 579, Vrábľe, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv garantovaných čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Tost 24/2014 z 10. júla 2014, ako aj uznesením Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica, sp. zn. BB-3 T 6/2013 z 29. mája 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. R. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :**I.**

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. septembra 2014 doručená sťažnosť J. R. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv garantovaných čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Tost 24/2014 z 10. júla 2014 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“), ako aj uznesením Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica (ďalej len „špecializovaný trestný súd“), sp. zn. BB-3 T 6/2013 z 29. mája 2014 (ďalej len „napadnuté uznesenie špecializovaného trestného súdu“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že na základe návrhu na zhabanie veci podľa § 299 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) z dôvodov uvedených v § 83 ods. 1 písm. e) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. VII/1 Gv 32/11/1000-880 z 5. mája 2014, ktoré bolo konajúcemu súdu doručené 5. mája 2014, špecializovaný trestný

súd na verejnom zasadnutí napadnutým uznesením podľa § 299 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodov uvedených v § 83 ods. 1 písm. e) Trestného zákona rozhodol o zhabaní vecí, a to prírodného diamantu o hmotnosti 1.00 ct., výbrusu markíza, stupňa farby fantazijná svetlá žltá a prírodného diamantu o hmotnosti 2.16 ct., výbrusu princes, laboratórne upravenej farby na rozhraní stupňov fantazijná intenzívna žltá a fantazijná žiarivá žltá, nachádzajúcich sa v úschove špecializovaného trestného súdu, ktorých vlastníkom je odsúdený sťažovateľ, pretože si to vyžaduje verejný záujem. Proti napadnutému uzneseniu špecializovaného trestného súdu sťažovateľ podal sťažnosť. Najvyšší súd napadnutým uznesením sťažnosť zamietol.

3. Sťažovateľ svoju sťažnosť odôvodnil takto: «S citovaným nemôžem súhlasiť, nakoľko mám za to, že v predmetnej trestnej veci nebolo nikdy preukázané, že by som skutočne z nezákonne zabezpečených finančných prostriedkov nadobudol aj dva kusy predmetných prírodných diamantov. Nič také z vykonaného dokazovania nevyplýva, či už v prípravnom konaní alebo v konaní pred súdom, pričom z môjho pohľadu považujem tieto tvrdenia za ničím nepodložené domnienky a špekulácie. Naopak dva kusy predmetných prírodných diamantov som nadobudol v súlade so zákonom a nie v súvislosti so skutkami, za ktoré som bol právoplatne odsúdený.

Som presvedčený, že Špecializovaný trestný súd, pracovisko Banská Bystrica sa dostatočne nevysporiadal s výkladom zákonného pojmu „iný obdobný verejný záujem ako je bezpečnosť ľudí alebo majetku“ v zmysle § 83 ods. 1 písm. e) Trestného zákona, hoci práve z tohto zákonného dôvodu rozhodol o zhabaní vecí...

V tejto súvislosti však musím opäť konštatovať, že dva kusy predmetných prírodných diamantov som nezískal pokračovacím obzvlášť závažným zločinom podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona, za ktorý som bol právoplatne odsúdený rozsudkom Špecializovaného trestného súdu zo dňa 06.11.2013. Preto neexistuje žiadna príčinná súvislosť medzi napadnutým uznesením zhabávanými dvoma kusmi predmetných prírodných diamantov a trestným činom, za ktorý som bol právoplatne odsúdený.

Zákonný pojem „iný obdobný verejný záujem“ v zmysle § 83 ods. 1 písm. e) Trestného zákona je nevyhnutné vykladať systematicky, s ohľadom na iné právne normy a z hľadiska rozsahu reštriktívne - zužujúco. Jeho medze tvoria Ústava Slovenskej republiky, Trestný poriadok a Trestný zákon...

Mám za to, že Uznesením Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica, - zo dňa 29.05.2014 sp. zn.: BB-3T 6/2013, ktoré nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 10.07.2014 v spojení s Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 10.07.2014 sp. zn. 6 Tost 24/2014 došlo k porušeniu všetkých horeuvedených [právnych predpisov]...

Uvažujúc v uvedených intenciách možno konštatovať, že samotná pochybnosť o tom, či dva kusy predmetných prírodných diamantov som nadobudol v súlade so zákonom nie je „iným obdobným záujmom“ v zmysle § 83 ods. 1 písm. e) Trestného zákona. Taktiež chcem uviesť, že toto ustanovenie sa týka najmä takých vecí ohrozujúcich bezpečnosť ľudí, majetku alebo obdobné záujmy, postavené na roveň takejto bezpečnosti, napr. mravnosť, akými sú drogy, zbrane, pornografické diela a pod. Nebude preto postačujúcim len zistenie, že ide o vec získanú trestným činom.»

4. V závere sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálehom:

„Základné právo ods. J. R. vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy(...) a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru(...) a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy(...) v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy(...) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru(...) Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 10.07.2014 sp. zn.

6 Tost 24/2014 a Uznesením Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica zo dňa 29.05.2014, sp. zn.: BB-3T 6/2013 porušené bolo.

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 10.07.2014 sp. zn. 6 Tost 24/2014 a Uznesenie Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica, zo dňa 29.05.2014 sp. zn.: BB-3T 6/2013 zrušuje a vec vracia Špecializovanému trestnému súdu, pracovisko Banská Bystrica na ďalšie konanie.

Ods. J. R. priznáva náhradu trov konania v sume 284,08,- EUR(...), ktorú je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť na účet právneho zástupcu JUDr. Ladislava Chmelára, do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

II.

5. Najvyšší súd napadnutým uznesením zamietol sťažovateľovu sťažnosť proti napadnutému uzneseniu špecializovaného trestného súdu. Najvyšší súd odôvodnil napadnuté uznesenie takto:

«Špecializovaný trestný súd v dôvodoch svojho rozhodnutia patrične odôvodnil, z akého dôvodu nemohol byť uložený trest prepadnutia predmetných vecí.

Skutočnosť, že boli nadobudnuté za peniaze získané páchaním trestnej činnosti odsúdeného je zrejmá z vykonaného dokazovania, najmä svedeckých výpovedí, znaleckého posudku z odboru ekonomiky, ako aj výpisov z účtov v peňažných ústavoch, a iných účtov odsúdeného R., dokladov z katastra nehnuteľností, výpisov zo Strediska cenných papierov, zabezpečených zmienek nachádzajúcich sa v trestnom spise, ako aj ďalších dôkazov je zrejmé, že ani Slovenský deaflympijský výbor, ani ním založené obchodné spoločnosti, ani odsúdený J. R. v čase pred spáchaním trestnej činnosti nedisponovali finančnými prostriedkami, ani iným hnutel'ným či nehnuteľným majetkom. Peniaze získané trestnou činnosťou použil aj na splácanie rôznych pôžičiek, ako aj prirodzene pre ostatnú vlastnú potrebu.

Z uvedeného je potom zrejmé, že prostriedky na získanie predmetných vecí nadobudol odsúdený práve páchaním rozsiahlej ekonomickej trestnej činnosti.

„Iný obdobný verejný záujem“ uvedený v ustanovení § 83 ods. 1 písm. e/ Tr. zák. neznamená, že musí ísť o veci, ktoré priamo môžu ohroziť bezpečnosť ľudí, majetku ako napr. zbrane, drogy, falošné bankovky a pod., ale je tu ochraňovaný záujem štátu, aby sa veci získané trestnou činnosťou, či už priamo alebo nadobudnuté za prostriedky takto získané, nestali majetkovým prospechom odsúdeného, aby bol odčerpaný neoprávnený prospech odsúdeného a aby nikto nemal prospech z páchania trestnej činnosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky tak zhodne s názorom prokurátora a I. stupňového súdu dospel k záveru, že zákonné podmienky pre uloženie ochranného opatrenia podľa § 83 ods. 1 písm. e/ Tr. zák. sú v tomto prípade splnené a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.»

III.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

IV.

8. Hlavnou námietkou (resp. jedinou) sťažovateľa v rámci konania o jeho sťažnosti pred ústavným súdom vyplývajúcou zo sťažnosti je, že všeobecné súdy sa dostatočne nevysporiadali s výkladom zákonného pojmu „iný obdobný verejný záujem ako je bezpečnosť ľudí alebo majetku“. Na základe uvedeného sťažovateľ dospel k záveru o porušení svojich práv garantovaných čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj čl. 1 dodatkového protokolu.

K namietanému porušeniu práv napadnutým uznesením špecializovaného trestného súdu

9. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

10. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (porov. II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (porov. I. ÚS 20/02, III. ÚS 152/03).

11. Sťažovateľ brojí proti napadnutému uzneseniu špecializovaného trestného súdu. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ využil svoje právo podať proti napadnutému uzneseniu špecializovaného trestného súdu sťažnosť, o ktorej bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť v zmysle Trestného poriadku najvyšší súd. Právomoc najvyššieho súdu rozhodnúť o sťažnosti sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu

12. Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

13. Pri rozhodovaní orgánov verejnej moci (t. j. aj súdov) o právach a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb v konkrétnom právom upravenom procese je nevyhnutné akcentovať princípy demokratického právneho štátu formujúce každé konanie. Tieto princípy nachádzame v ústave v čl. 46 a nasl. (právo na súdnu a inú právnu ochranu), ako aj v čl. 6 ods. 1 dohovoru (právo na spravodlivý proces).

14. Podľa stálej judikatúry ústavného súdu je účelom práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1), ako aj práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru) zaručiť každému prístup k súdu, čomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu vo veci konať a rozhodnúť (II. ÚS 88/01). Súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (porov. v tomto zmysle IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07).

15. Ústavný súd, ktorého úlohou je v zmysle čl. 124 ústavy ochrana ústavnosti, nie je alternatívnou a ani ďalšou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (podobne už II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). V dôsledku toho sa úloha ústavného súdu obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti interpretácie a aplikácie zákonov všeobecnými súdmi (vrátane ich procesného postupu) s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (porov. I. ÚS 17/01, II. ÚS 137/08, III. ÚS 328/08, IV. ÚS 11/2010). Skutkové alebo právne závery všeobecného súdu môžu byť preto predmetom kontroly zo strany ústavného súdu zásadne len vtedy, ak by boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a teda z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (porov. I. ÚS 12/05, II. ÚS 410/06, III. ÚS 119/03, IV. ÚS 238/07).

16. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil v postupe a v skutkových a právnych záveroch napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nič ústavne nekonformné, čo by nasvedčovalo ich arbitrárnosti alebo ústavnej neakceptovateľnosti. Najvyšší súd zrozumiteľne, riadne a ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil výklad k „inému obdobnému verejnemu záujmu“, rovnako poukázal na vykonané dokazovanie a závery z neho vyplývajúce, pričom tieto nemožno považovať za arbitrárne a ústavne neakceptovateľné. Závery najvyššieho súdu je nutné považovať za výraz autonómneho súdneho rozhodovania, do ktorého ústavný súd nie je oprávnený v tomto prípade zasahovať, a tieto obstoja pre účely skúmania dodržania garancií v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj princípov právneho štátu v zmysle čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy.

17. Z týchto dôvodov ústavný súd odmietol sťažnosť v časti namietajúcej porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením najvyššieho súdu

18. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré stanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva. Toto ustanovenie však nebráni právu štátu prijímať zákony, ktoré považuje za nevyhnutné, aby upravil užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom alebo zabezpečil platenie daní alebo iných poplatkov alebo pokút.

19. Ústavný súd vo všeobecnosti v úvode konštatuje, že napadnutým uznesením o zhabaní veci dochádza k zmene právnej pozície dotknutého subjektu a realizáciou takéhoto uznesenia v praxi dochádza v konečnom dôsledku k zásahu do vlastníckeho práva.

20. Avšak in concreto v sťažovateľovej veci je tento zásah plne legitímny a pri zohľadnení skutkového stavu a vykonaného dokazovania pred všeobecnými súdmi taktiež v súlade s čl. 20 ods. 5 ústavy, podľa ktorého iné zásahy do vlastníckeho práva možno dovoliť iba vtedy, ak ide o majetok nadobudnutý nezákonným spôsobom alebo z nelegálnych príjmov a ide o opatrenie nevyhnutné v demokratickej spoločnosti pre bezpečnosť štátu, ochranu verejného poriadku, mravnosti alebo práv a slobôd iných. Tento zásah (vyplývajúci z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu) je v súlade s príslušnou legislatívou, tak na úrovni ústavy a dodatkového protokolu, ako aj na úrovni jednoduchého (podústavného) práva a nemožno ho hodnotiť ako zásah neústavný a svojvoľný. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu dospel k záveru, že z neho nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že by mohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a do práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

21. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a základným právom podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 1 dodatkového protokolu neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie týchto práv po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, v dôsledku čoho pri predbežnom

prerokovaní sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.